Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' 'Εν 'Αθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 14 Νοεμβρίου 1893. ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 103

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
'Εν τῷ 'Εξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
'Εν 'Ρωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Gabriel Marc : ΛΙΟΔΕΤΤΗ, διήγημα. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ'εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς 'Αθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Μετὰ 1 φυλλάδιον συμπληροῦται καὶ τὸ Θ' ἔτος τῶν 'Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτόρων εἴσπραξις καταργεῖται ἐν 'Αθήναις, ταῖς 'Επαρχίαις καὶ τῷ 'Εξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσι τὴν ἑξάμηνον συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν 'Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν 'Αθήναις», πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Α' φυλλαδίου τοῦ Δεκάτου ἔτους, διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν 'Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Η Διεύθυνσις.

ΛΙΟΔΕΤΤΗ

(Διήγημα GABRIEL MARC)

Α'

Μοναχοκόρη ἀγαθοῦ χωρικοῦ ἡ Λιοδέττη ἐγεννήθη ἔν τινι χωρίῳ τῆς ἐπαρχίας Β*. 'Εδιδάχθη τὰ πρῶτα γράμματα κατ' οἶκον, μεθ' ὃ ἐξηκολούθησε τὰ μαθήματα ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ χωρίου, μανθάνουσα νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, καὶ δεικνύουσα διαθέσεις παράδοξους, δυσαναλόγους διὰ κόρην τῆς ἐξοχῆς. Αἱ διηγήσεις τῆς ἱερᾶς ἱστορίας τῇ ἦσαν ἀρεσταί· ἐπεθύμει διακαῶς νὰ γείνῃ σοφή. 'Αλλ' αἱ ἀγελάδες δὲν βόσκουσιν, οὔτε φυλάσσονται μόναι, ἐνῷ ἡ Λιοδέττη δὲν εἶχεν οὔτε ἀδελφούς, οὔτε ἀδελφάς, καὶ μεθ' ὅλην τὴν καλήν της θέλησιν, τὴν ἔβλεπον συχνότερα νὰ ὁδηγῇ καὶ νὰ βόσκῃ τὰ θρέμματα, παρὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἡ διδασκάλισσα τοῦ χωρίου ἔλεγε συχνὰ εἰς τοὺς γονεῖς της, ὅτι ἦτο ἄδικον νὰ ἀφήσωσιν ἀπαίδευτον κόρην τόσον καλήν, τόσον εὐφυᾶ, ἥτις εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὸ ὕφος μικρᾶς δεσποινίδος τῶν πόλεων. Ἂν καὶ ἀγροῖκος κατά τι, οὐχ ἧττον ἦτο λεπτοκαμωμένη, μὲ μεγάλους κυανοῦς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ κόμην ξανθόχρουν. Παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν συνομηλίκων της, χρώματος μελαγχροινοῦ καὶ χονδροειδῶν, μὲ παρειὰς ἐρυθρωπάς, ἡ φύσις της ἐφαίνετο τελειοτέρα, ὡσεὶ εἶχεν ἀνατραφῇ ἐν τῇ πρωτευούσῃ. Δύστροπος καὶ δειλή, πάντοτε διέτριβε μόνη. Αἱ συμμαθήτριαί της, πᾶσαι ἀνεξαιρέτως, τὴν ἀπέφευγον. «Εἶνε πολὺ ὑπερήφανος», ἔλεγον αἱ μέν. «Εἶνε ἁπλῆ», προσέθετον αἱ ἄλλαι.

Ἡ Λιοδέττη δὲν παρεπονεῖτο καθόλου δι' αὐτό. 'Ηγάπα τὴν μοναξίαν καὶ εὐχαρίστως ἔμενε μόνη.

Τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους ὠνειροπόλει κρατοῦσα τὴν ἡλακάτην καὶ νήθουσα πλησίον τῶν ἀγελάδων της.

'Εν καιρῷ τοῦ χειμῶνος, ὅτε ἡ χιὼν ἐκάλυπτε τὰς πεδιάδας, μετὰ τὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας, ἡ Λιοδέττη ἤκουεν εὐχαρίστως τὸ ἑσπέρας τὰς διηγήσεις τῆς γηραιᾶς μάμμης της, ἐν ταῖς ὁποίαις μαγικαὶ δυνάμεις ὑπερήσπιζον πάντοτε τὴν ἀθῳότητα καὶ πρίγκιπες θελκτικοὶ ἐνυμφεύοντο ἐνίοτε κόρας πτωχάς, αἵτινες ἔζων βόσκουσαι πρόβατα.

Ὅτε συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος, κατέστη ἀρκούντως ὡραία κόρη μὲ τὰ τέλεια χαρακτηριστικά της, μὲ τὸ ξανθὸν χρῶμά της, τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς της καὶ μὲ τὸ παρθενικὸν ὕφος της. Οἱ νέοι τοῦ χωρίου ἤρχισαν νὰ τὴν καλοκυττάζωσιν καὶ νὰ τὴν περιτριγυρίζωσι, μεθ' ὅλην τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητα, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυεν ἐκείνη.

Πολλάκις εἶχε συνοδεύσῃ τὸν πατέρα της εἰς τὴν γειτονικὴν ἀγοράν, φέρουσα χῆνα ὑπὸ τὴν τασχάλην, ὅπερ, κατὰ τὰς συνηθείας τοῦ χωρίου, ἦτο φανερὰ ἀπόδειξις, ὅτι ἦτο εἰς ἡλικίαν νὰ σκεφθῇ περὶ γάμου.

Πολλοὶ νέοι ἐκ τῶν καλλιτέρων τοῦ χωρίου ματαίως ἐζήτησαν τὴν χεῖρά της. Ὁ πατὴρ τῆς Λιοδέττης, βλέπων ὅτι τὰ οἰκονομικά του δὲν ἐπήγαιναν καλά, ἀδίκως ἐκοπίαζε νὰ τὴν καταπείσῃ· τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν ἰσχυρογνώμονα καὶ ὀνειροπόλον ταύτην κόρην, καὶ ματαίως ἡ μήτηρ της ἔχανε τὸν καιρὸν καὶ τὰ λόγια της.

Ἡ Λιοδέττη δὲν ηὐχαριστεῖτο, παρὰ ὅτε ἦτο μόνη εἰς τὴν εὐρεῖαν πεδιάδα, ἀναπνέουσα καθαρὸν ἀέρα καὶ βόσκουσα τὰς ἀγελάδας της, αἵτινες τὴν ἐγνώριζον καὶ τὴν ἠκολούθουν εὐπειθῶς. 'Εκεῖ δὲν ἤκουε τὰ παράπονα, τοὺς λογαριασμούς, τὰς φιλονεικίας τῶν γονέων της ἐπὶ ζητημάτων συμφέροντος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τίποτε δὲν ἐνόει. 'Εκεῖ ἠδύνατο νὰ ἀναπολῇ μὲ τὴν ἡσυχίαν της τὰς ὡραίας ἱστορίας τοῦ σχολείου, αἵτινες ἐν τῇ διανοίᾳ της ἀνεμιγνύοντο μὲ τὰς θαυμασίας διηγήσεις τῆς μάμμης της.

Ἡ μικρὰ καὶ ἐξημμένη φαντασία της εἰργάζετο καὶ ἐμεγαλοποίει τὰς χιμαίρας ταύτας, αἵτινες πρὸ τῶν ὀθφαλμῶν της καθίσταντο πραγματικώτεραι, καὶ πρὸ πάντων τὴν προσείλκυον περισσότερον ἀπὸ τὰς οἰκιακάς της φροντίδας.

Διέπλαττεν ὄνειρα ποιητικὰ καὶ ἀθῷα, ἐν οἷς ἦσαν ἀναμεμιγμένα ὄντα ὑπερφυσικά,

εὐγενεῖς πρίγκιπες, ὡραῖα βασιλόπουλα. Ἐν τῇ τοιαύτῃ διαθέσει τοῦ πνεύματος, δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, ὅτι θὰ συνήντα ποτὲ μνηστῆρα ἄξιον τοῦ ἔρωτός της. Οἱ νέοι, οἵτινες, ὡς εἴπομεν, ἐζήτησαν τὴν χεῖρά της, ἐφαίνοντο φύσεως κατωτέρας τῆς ἰδικῆς της, καὶ χωρὶς νὰ τοὺς περιφρονῇ, διότι δὲν ἦτο κενόδοξος, ἠσθάνετο ὅτι ἡ καρδία της δὲν ἦτο προωρισμένη δι' ἐκείνους.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς κυνηγοὺς τῶν πέριξ, οἵτινες διήρχοντο ἐνίοτε διὰ τοῦ χωρίου, ἦσαν ἄνθρωποι ἐνδεδυμένοι παραδόξως, μὲ πίλους διαφορετικοὺς καὶ μὲ βάδισμα ἀλλόκοτον· ἔπειτα οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἡλικιωμένοι, καὶ ἑπομένως δὲν ἀνταπεκρίνοντο κατ' οὐδένα τρόπον εἰς τὸ ἰδανικόν της. Ἐν τούτοις, περιέμενε πάντοτε κάτι ἀπρόοπτον, πρίγκιπά τινα ὡραῖον, ὡς ὡραίαν ἡμέραν τῆς ἀνοίξεως, ἐρχόμενον ἐκ χώρας μακρυνῆς καὶ ἀγνώστου, καὶ ὅστις θὰ μετέβαλεν αἰφνιδίως τὴν ταπεινήν της ὕπαρξιν.

Καὶ πρὸς δυστυχίαν της, τὸ ὂν τοῦτο τὸ χιμαιρικὸν καὶ ὑπερφυσικὸν ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ ἡμέραν τινὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Μίαν ἑσπέραν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου, μεθ' ἡμέραν ἀπὸ τὰς δροσερωτέρας καὶ ὡραιοτέρας τοῦ φθινοπώρου, ἡ Λιοδέττη, ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει της, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας τὴν ἡλακάτην ἀφωσιωμένη εἰς τὰς συνήθεις της ὀνειροπολήσεις. Ἐτραγῴδει, χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν πέριξ, ᾆσμα μὲ ρυθμὸν βραδὺν καὶ μονότονον, τὸ ὁποῖον ἐτελείωνεν ἐν εἴδει παραπόνου, ὅτε παρετήρησεν αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος νεαρὸν κυνηγόν, ὃν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε συναντήσῃ.

Ἡ φωνὴ ἐσβέσθη εἰς τὰ χείλη της, καὶ μὲ τοὺς ἐκπλήκτους ὀφθαλμούς της παρετήρει τὸν ἀπροσδοκήτως ἐμφανισθέντα κυνηγόν.

Ὁ νέος προὐχώρει πρὸς τὸ μέρος της, ἔχων τὸ ὅπλον ἐπ' ὤμου. Εἶχεν ἡλικίαν εἴκοσιν ἐτῶν, ἦτο ὡραῖος, εἶχε παράστημα κομψὸν καὶ μεγαλοπρεπές, ἦτο ἐνδεδυμένος μετὰ μεγάλης ἐπιτηδεύσεως. Τὰ ὡραῖα καὶ ὑψηλὰ μέχρι τῶν γονάτων ὑποδήματά του, ἡ ὡραία ἐκ βελούδου ζακέτα του, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀπήστραπτε χονδρὴ ἄλυσος ἐκ χρυσοῦ, ὁ πίλός του, γυρισμένος ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους πρὸς τὰ ἄνω καὶ κεκοσμημένος διὰ πτεροῦ ἐρυθροῦ, τὸ ἀγέρωχον βάδισμά του, τοῦ ἔδιδεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Λιοδέττης τὸ ὕφος βασιλικοῦ πρίγκιπος, ὅπως τὸν ἐφαντάζετο εἰς τὰς ὀνειροπολήσεις τῆς ἐξημμένης φαντασίας της.

Μετ' ὀλίγον ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ὡραίαν καὶ ὑπερήφανον φυσιογνωμίαν του, τὸ δροσερόν του χρῶμα, ἐρυθρὸν ἐκ τοῦ κόπου τῆς ὁδοιπορίας, καὶ τὸν ὡραῖον μύστακά του, μέλανα καὶ ἐστριμμένον ὑπερηφάνως πρὸς τὰ ἄνω. Ἐπέρασε πλησίον της, τὴν παρετήρησεν ὀλίγον, καὶ ἐσταμάτησεν, ἵνα φωνάξῃ τοὺς κύνας του ἠχῶν διὰ μικρᾶς ἐλεφαντίνης σάλπιγγος.

Κατόπιν ἠκολούθησε τὴν πορείαν του διασχίζων τὸ χωρίον καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ μῆκος.

Μετ' ἐκπλήξεως ἀναμεμιγμένης μετὰ σεβασμοῦ ἡ μικρὰ βοσκὸς τὸν ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της, βεβαία πλέον, ὅτι ἦτο βασιλεὺς ἢ πρίγκιψ. Τὸν ἔβλεπεν ἀπομακρυνόμενον κατ' ὀλίγον, ἐξαφανιζόμενον κατόπιν, καὶ ὅτε ἐπὶ τῆς εὐρείας πεδιάδος, σβεσθέντων καὶ τῶν τελευταίων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἤρχισε νὰ ἐπιχύνηται βαθὺ σκότος, τὰ βλέμματά της εἰσδύοντα εἰς τὸ κενὸν τὸν ἀνεζήτουν ἀκόμη.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ Λιοδέττη μετεβλήθη, ὠνειροπόλει περισσότερον παρ' ἄλλοτε. Τὸ μυθῶδες ὄν, ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανος πρίγκιψ, ὃν εἶχεν ἴδῃ μὲ τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς, ὅστις ἐσταμάτησε πρὸ αὐτῆς, ἀνεστάτου ἤδη τὸ λογικόν της, ἔπληττεν ἠδέως τὴν καρδίαν της, τὴν συνεκίνει περιπαθῶς. Ἤρχισε νὰ τὸν ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς της. Ὄχι διότι ἤλπιζε νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ καμμίαν φορά, διότι ἐγνώριζε καλῶς ἐκείνη, ὅτι ἦτο πολὺ ταπεινή, ἄγνωστος, πτωχή, καὶ ἑπομένως ἀναξία, δυσανάλογος δι' ἕνα πρίγκιπα τόσον τέλειον, τόσον ὡραῖον· ἀλλ' ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὅτι ἡμέραν τινὰ ἴσως θὰ ἐπανήρχετο, ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ τὸν ἐπανίδῃ!

Νὰ τὸν ἐπανίδῃ! Ἦτο δι' αὐτὴν ὄνειρον καὶ ἀνέλπιστος εὐτυχία.

[Ἕπεται τὸ τέλος.]

ΙΩΑΝ. ΜΠΕΛΟΚΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

—Ἔ! ἐκραύγασε, δὲν μὲ λέγεις, πότε ἠκούσθη, ὁ υἱὸς νὰ ἐρευνᾷ ἐν τῷ παρελθόντι μετὰ τοσαύτης ἀναιδείας, ὅπως ἀνεύρῃ τὰ λάθη, ἢ καὶ τὴν πτῶσιν τῆς μητρός του;

— Μίαν μόνην λέξιν! ναὶ ἢ ὄχι; Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω, ἄλλως θέλω φονευθῆ ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐν ᾗ ἀπέθανεν ὁ βαρῶνος Ζάμ ὁ πατήρ μου.

— Πολὺ καλά, τὸ θέλεις, εἶπε, μάθετο. Ναί, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μὲ κατακρίνῃς, διότι ὁ βίος σου, ἀφ' ὅτου ἐγεννήθης, τὰ ρόδα μόνον τῆς ζωῆς ἐγνώρισε χάρις εἰς ἐμέ. Ὁ πατήρ μου, κόμης τοῦ Κεσναί, κατειλημμένος ὑπὸ τῆς φρενητιώδους νόσου τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἔζη, τοῦ χαρτοπαιγνίου δηλονότι, κατεσπατάλησεν ἅπασαν τὴν ἑαυτοῦ περιουσίαν ἥτις ἦτο κολοσσιαία καὶ κατόπιν τῆς μητρός μου, ἥτις δὲν ἦτο μικρά, καὶ μετὰ τοῦτο ηὐτοχειριάσθη, ὅπως ἠπείλεις νὰ τὸ πράξῃς πρὸ ὀλίγου καὶ σύ, καὶ μ' ἐγκατέλειψε πενεστάτην.

»Τὰ χρέη του ἦσαν μεγάλα, τὸ μέγαρόν μας τὰ ἔπιπλά μας τὰ πάντα κατεσχέθησαν καὶ μετέβην αἴφνης ἐκ τοῦ μεγίστου πλούτου εἰς τὴν ἐσχάτην πενίαν. Ἄ! ἡ πενία! Σὺ ἀγνοεῖς, Ρολάνδε, εἰς ποίους πειρασμοὺς μᾶς ὠθεῖ! εἰς ποίαν ἀποθάρρυνσιν μᾶς ἐκθέτει! Ἀνεγείρει τις τὴν κεφαλὴν ἄνευ δειλίας καὶ ὁμιλεῖ περὶ τιμῆς καὶ περὶ συνειδήσεως ὅταν οὐδὲν στερῆται· καὶ ὑπερήφανος ἀνακράζει ὅτι ἐθριάμβευσε κατὰ ἐχθρῶν μὴ ὑπαρχόντων! ἀλλ' ἐγὼ ἤμην δεκαοκταετής, μόνη, ἄνευ συμβούλου καὶ μὴ εὑρίσκουσα κλάδον εἰς ὃν νὰ στηριχθῶ καὶ νὰ προφυλαχθῶ κατὰ τῆς πλημμύρας, ἥτις ἠπείλει νὰ μὲ καταστρέψῃ. Ὁ βαρῶνος Ρολάνδε, ὁ μέγας βαρῶνος, ὡς τὸν ἐκάλουν, ἦλθε τότε ὡς φίλος τοῦ πατρός μου, νὰ μὲ παρηγορήσῃ· ἐπλήρωσε τὰ χρέη μου καὶ κατώρθωσε τὰ πάντα χωρὶς οὐδὲν νὰ ζητήσῃ ὡς ἀμοιβὴν τῶν θυσιῶν του· καὶ οὕτω δεκαοκταετής, ὠθουμένη, ἀγνοῶ ἂν ὑπὸ ἔρωτος ἢ εὐγνωμοσύνης, κατέστην ἐρωμένη του. Θέλων οὗτος νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑπόληψίν μου εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, μὲ ὑπάνδρευσε. Ἔκαμα τὸ λάθος νὰ μείνω καὶ μετὰ τὸν γάμον μου, ὅτι ἤμην καὶ πρότερον, διότι εἶναι δύσκολον νὰ διακόψῃ τις σχέσεις βάσιν ἐχούσας, ὁποίαν αἱ ἡμέτεραι. Ἤθελον δὲ μείνει διὰ παντὸς ἄγνωστοι εἰς τὸν κόσμον αἱ σχέσεις αὗται, ἄνευ τοῦ σκανδάλου, ὅπερ ἐπέφερεν ἡ διάρρηξις τοῦ δεσμοῦ μου μετὰ τοῦ μαρκησίου δ'Ἀρτάν. Σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἐρυθριᾷς διὰ τὸν πατέρα σου, Ρολάνδε, ἦτο μέγας χαρακτὴρ καὶ ἀπέθανε πράγματι ἐδῶ, δολοφονηθεὶς παρ' ἐκείνου, οὗ φέρεις τὸ ὄνομα. Ἠθέλησας νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν καὶ σοὶ τὴν εἶπον ὁλόκληρον. Εἰπέ μοι τώρα, θὰ μὲ περιφρονῇς;

Ὁ Ρολάνδος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς μαρκησίας καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του.

— Εἶσθε μήτηρ μου! ἐπανέλαβεν.

Ἠγέρθη καὶ ἔκαμε βῆμα πρὸς τὴν θύραν, ἀλλὰ τὰ γόνατά του ἐκάμπτοντο ὡς τὰ τῶν μεθύσων.

Καθ' ἣν στιγμὴν διέβαινε τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἡ μαρκησία τὸν ἀνεκάλεσε κράζουσα:

— Ρολάνδε!

Ἐκεῖνος ἐστράφη!

Ἡ κυρία δ'Ἀρτὰν τῷ ἔτεινε τὰς ἀγκάλας, ἀλλ' οὗτος ἔμεινε κωφὸς καὶ ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

— Τί θὰ κάμῃς; τὸν ἠρώτησεν ἐκείνη.

—Δὲν ἐρωτῶ τὰ μυστικά σας, μῆτερ μου καὶ εἶναι τινὰ ἄτινα ἐπεθύμουν νὰ μάθω· ἄφες λοιπὸν νὰ φυλάξω τὰ ἰδικά μου!

—Λέγε μου καθαρῶς, ὅτι μὲ μισεῖς, ὅτι σοὶ προξενῶ φρίκην, καὶ ὅτι ἄπασα ἡ στοργή σου ἐσβέσθη αἰφνιδίως· ἔτι δὲ ὅτι ἐγὼ ἥτις ἀπὸ τῆς γεννήσεώς σου διὰ μόνην τὴν εὐτυχίαν σου ἔζων, καὶ μόνην αὐτὴν εἶχον σκοπὸν τοῦ βίου μου, καὶ οὐδὲ μίαν ἡμέραν οὐδὲ μίαν νύκτα διῆλθον μακράν σου, ἥτις οὐδένα ἄλλον ἔρωτα οὐδὲ μίαν ἄλλην στοργὴν ἐγνώρισα ἔκτοτε, ἔχασα τὰ πάντα ἐν μιᾷ στιγμῇ, διὰ σφάλμα, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ὑπῆρχες καὶ τοῦ ὁποίου σὺ δὲν δύνασαι νὰ κρίνῃς τὴν ἀφορμήν! Εἰπέ το! ἔχε τὸ θάρρος νὰ τὸ ὁμολογήσῃς.

—Ὄχι, μῆτερ μου.

—Ἄ! ἀναγνωρίζω ἐχθρικὴν χεῖρα εἰς τὴν πληγὴν ἣν μοὶ κατέφερες, Ρολάνδε, σὺ

τὸ μόνον ὃν ὅπερ ἐπὶ γῆς ἐλάτρευσα μὲ στοργὴν ἧς ὁμοία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς λοιπόν, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη μᾶς μισεῖ;

—Περὶ ποίας ὁμιλεῖτε, μῆτέρ μου;

—Περὶ τῆς κόρης ταύτης, τοῦ τέκνου τῆς Μερσεδές, μιᾶς μιγάδος· περὶ τῆς ἀπογόνου ταύτης τῶν δούλων ἥτις μᾶς μισεῖ.

—Ἔχει ἄδικον;

—Τὴν εἶδες λοιπόν; Εἶπεν ἡ μαρκησία ὀπισθοδρομοῦσα κατὰ ἓν βῆμα.

—Τὴν εἶδον.

—Πρόσεξε· ἡ Μερσεδὲς ἐφόνευσε τὸν πατέρα σου. Τίς οἶδε τί σχεδιάζει ἡ κόρη της!

—Εἶναι γενναιοτέρα ὑμῶν, μῆτέρ μου, διότι δὲν σὲ κατηγορεῖ.

—Ὑπερασπίσου την λοιπόν, ὑπερασπίσου αὐτὴν κατ' ἐμοῦ, αὐτὴν τὴν ἐρωμένην...

—Τοῦ ἀδελφοῦ μου; εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶναι ἐρωμένη του, ἀλλ' αὕτη εἶχε τοὐλάχιστον δικαιολογίαν.

—Ποίαν;

—Τὴν πενίαν περὶ ἧς ὡμίλεις πρὸ ὀλίγου, μῆτέρ μου.

—Ἀ! ἐκραύγασεν ἡ μαρκησία, ἡττηθεῖσα, βλέπω τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ, εἰς ὅ,τι πάσχω!

Ὁ Ρολάνδος ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα πρὸ αὐτῆς.

—Καὶ τοῦτο ἂν ἦναι, εἶπε, τί πρέπει νὰ κάμωμεν; Ἄφές με νὰ ἐπανορθώσω τὴν γενομένην ἀδικίαν, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι νὰ σ' ἀγαπήσω ὡς ἄλλο τε, νὰ ᾖμαι πάντοτε πρὸς ὑμᾶς ὁ ὑποτεταγμένος υἱός, ὅστις ἀφιέρου πᾶσαν σκέψιν καὶ πάντα λογισμόν του, εἰς ὑμᾶς μόνην.

—Εἶναι ἀδύνατον!

—Ὁ μαρκήσιος δ' Ἀρτὰν σᾶς ἀφῆκε τὴν ἐν Γαλλίᾳ περιουσίαν του ἑκουσίως; κρατήσατέ την. Ἐπεθύμει νὰ προικίσῃ τὴν θυγατέρα του, μὲ τὰ ἐν Καρδέναις κτήματά του, ἃς τὰ ἀποδώσωμεν, εἰς αὐτήν! ἡ θέλησίς του τοὐλάχιστον θὰ ἐκτελεσθῇ.

Ἡ μαρκησία, ἀνηγέρθη ὅλη.

—Τὰς Καρδένες; Ἐκραύγασε· τὸ ὡραιότερον κόσμημα τοῦ οἰκοσήμου του; Τὰς Καρδένας εἰς τὴν κόρην ταύτην, τὴν θυγατέρα τῆς Μερσεδὲς ἥτις ἀνάνδρως μὲ ἐπρόδωσεν, ἥτις μὲ ἐπώλησεν ἀσυστόλως! οὐδέποτε.

Ὁ Ρολάνδος ἐξηκολούθησεν ἠπίως:

—Τὸ παιδίον αὐτὸ εἶναι ἀθῶον τῆς προδοσίας τῆς μητρός του.

—Ἔ! ἐκραύγασεν ἡ μαρκησία ἔκφρων, δὲν ἐπλούτισεν ἀρκούντως ἀφ' ὅτου παρεδόθη εἰς τὸν ἀνόητον αὐτὸν Μάξιμον, ὅστις κατέστησεν ἐρωμένην του τὴν ἀσπονδοτέραν ἐχθράν του! καὶ τί θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος βλέπων σε συγκατατιθέμενον εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν θυσίαν; Αὐτὸς ἀγνοεῖ τὸ αἶσχός μου, προσπάθησε νὰ τὸ καταστήσῃς πασίγνωστον!

—Δὲν εἶναι ἀπώλεια, μῆτέρ μου, εἶναι ἐπανόρθωσις.

—Εἶσαι ἐλεύθερος, Ρολάνδε, ἡ περιουσία αὕτη σοὶ ἀνήκει· κάμε ὅ,τι θέλεις! ἀλλ' ἐνθυμοῦ τοῦτο, ὅτι ὑπογράφων τὴν ἀνωφελῆ ταύτην θυσίαν, τῆς ὁποίας ὁ κόσμος θὰ ἐρωτήσῃ τὴν ἀφορμήν, ἐκπληρῶν τὸ δῆθεν χρέος σου τοῦτο, ἐμὲ ἀτιμάζεις.

Καὶ ἀπεσύρθη ἀποτόμως εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Ὁ Ρολάνδος ἤκουσε τὴν θύραν κλειομένην ἔσωθεν. Διὰ τῶν δύο χειρῶν του προσεπάθησε τότε νὰ καταστείλῃ τοὺς ἀτάκτους παλμοὺς τῆς καρδίας του, καὶ ἐξελθὼν τοῦ καλλυντηρίου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτοῦ.

Οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο ὡς τοὺς τῶν πυρεσσόντων· ἡ κεφαλή του ἐφλέγετο.

Ἐκάθισεν ἐπὶ εὐρυχώρου ἕδρας ἐνώπιον γραφείου εὑρισκομένου ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἥτις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς βιβλιοθήκη καὶ ὡς αἴθουσα ἐργασίας.

Ἔτρεμε, καίτοι τὸ πῦρ ἔκαιεν ἐν τῇ ἑστίᾳ καὶ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τοῦ πυρὸς τούτου ἐφώτιζε τὰς χρυσᾶς γραμμὰς δι' ὧν ἐκοσμεῖτο τὸ ἐβένινον πλαίσιον μεγάλης εἰκόνος τῆς μητρός του, ἥτις παρίστατο ὀρθία ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῶν 25 ἐτῶν, ἐν ὅλῃ δηλ. τῇ λάμψει τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους φιλοτεχνηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καμπανέλ.

Τὴν παρετήρησεν ἐπὶ μακρόν.

Τὴν εἶχεν ἀγαπήσει δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ἤδη ὅμως ἠγνόει ποῖον κυρίως αἴσθημα, ἐκυρίευε τὴν ψυχήν του.

Τὴν ἔβλεπεν ἐνώπιόν του ἀλαζόνα καὶ ὑπεροπτικήν, ἐν τῇ στολῇ αὐτῆς τοῦ χοροῦ, μὲ τοὺς ὤμους γυμνοὺς καὶ φέρουσαν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ βαρύτιμον ἐκ μαργαριτῶν περιδέραιον, ἡμίγυμνον προκλητικὴν καὶ ἐξαισίως ὡραίαν.

Ὁ Ρολάνδος, δὲν εὗρισκε πλέον ἐν αὐτῇ τὴν φιλόστοργον μητέρα τὴν κεκλιμένην ἐπὶ τῆς κοιτίδος του, ἣ φέρουσαν αὐτὸν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν ἐρωμένην τοῦ βαρόνου Ζάμ, μίαν ἑταίραν ἥτις ἡτοιμάσθη διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς στερήσεις τῆς πενίας.

Καὶ ἄλλο τι, χειρότερον τούτου.

Τὸ χειρόγραφον τῆς Μαρίας-Εὐαγγελίας ἵστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἔβλεπε πάντοτε τὰς δύο λέξεις τὰς χαραχθείσας ὑπὸ τοῦ θνήσκοντος μαρκησίου:

«—Μ' ἐδολοφόνησαν!»

Εἶναι φοβερὸν μαρτύριον, νὰ καταντήσῃ τις νὰ περιφρονῇ τὴν μητέρα του.

Ἡ μαρκησία τῷ ἐπροξένει φρίκην.

—Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν σκέψιν ταύτην! ἐψιθύρισε.

Μεταξὺ δύο βιβλιοθηκῶν εὑρίσκετο πανοπλία τις.

Ἠγέρθη κλονούμενος, ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς πιστόλιον, ἐδοκίμασε ἂν εἶναι εὔχρηστον καὶ τὸ ἔθεσε πλησίον του.

Ἔπειτα ἤνοιξε τὸν κώδικα ἀνέγνωσε τὰ σχετικὰ περὶ διαθηκῶν ἄρθρα, καὶ λαβὼν χάρτην ἔγραψε τὰ ἑπόμενα:

«Δωροῦμαι τῇ Μαρίᾳ - Εὐαγγελίᾳ κατοικούσῃ ἐν Παρισίοις καὶ ἐν τῷ μεγάρῳ της ἐν ὁδῷ Μονσώ, τὸ ἐν Καρδέναις κτῆμα, μετὰ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ, τὸ κείμενον ἐν τῇ νήσῳ Κούβᾳ, ἀποικίᾳ τῶν Ἱσπανῶν, ὅπως κατέχει καὶ νέμεται αὐτὸ ἀπὸ σήμερον, πρὸς δὲ καὶ πάντα τὰ ἐν Γαλλίᾳ κτήματά μου ὅπως καθέξῃ καὶ διαθέσῃ ταῦτα μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου μαρκησίας δ' Ἀρτάν.

»Ἐγένετο ἐν Παρισίοις, τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1879, γεγραμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον ὁλόκληρον διὰ τῆς χειρός μου.

»ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΡΟΛΑΝΔΟΣ Δ'ΑΡΤΑΝ».

Ἔθεσε τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐντὸς φακέλλου, τὸ ἐπέγραψε καὶ ἔσυρε τὸν κώδωνα.

Ὁ Γιρώ, ὁ φίλος τοῦ Ραβού, παρουσιάσθη.

—Ὁ κ. μαρκήσιος ἐσήμανε;

—Ναί. Φέρε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὅπου διευθύνεται.

—Ἀπόψε;

—Αὐτὴν τὴν στιγμήν.

—Γνωρίζει ὁ κύριος μαρκήσιος ὅτι εἶναι σχεδὸν μεσονύκτιον;

—Τὸ γνωρίζω, ὕπαγε.

Καὶ ὅταν ἔμεινε μόνος ᾐσθάνθη ἑαυτὸν ἡσυχώτερον.

Παρετήρησε πάλιν ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν, τὴν εἰκόνα τῆς μητρός του μετὰ τοῦ αὐτοῦ πικροῦ μειδιάματος, ἔπειτα ἔλαβε τὸ πιστόλιον εἰς τὴν χεῖρά του καὶ τὸ παρετήρησε προσεκτικῶς.

Ἦτο ὅπλον ἐξαισίας τέχνης, πιστόλιον δίκανον ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἡ ἐφεύρεσις τοῦ πολυκρότου κατώρθωσε νὰ θέσῃ εἰς ἀχρηστίαν.

—Μὲ ὀλίγην πυρίτιδα καὶ μίαν σφαῖραν, ἐψιθύρισεν, ἀποφεύγει τις πᾶσαν ἀνίαν, καὶ πᾶν αἶσχος!

Καὶ πληρώσας τὰς δύο κάνας τοῦ πιστολίου, ἔσυρε τὴν ἕδραν του ἀπέναντι τῆς ἑστίας, ἠπλώθη ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπὶ τοῦ ἐρείσματός της.

Ἀπόλυτος σιγὴ ἐπεκράτει περὶ αὐτόν.

ΚΒ'

Ὁ Ροζανδαλ ἦτο εἰς ἄκρον ἄθυμος ὅταν ὁ κὺρ Ὀνώριος εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Οὐδέποτε ἐν τῷ οἴκῳ τὸν εἶχον ἰδεῖ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει προφανοῦς ταραχῆς. Οὐδ' αὐτὸς ὁ Ραβοὺ εἶχε παραστῆ εἰς ἔκρηξιν ὀργῆς τοιαύτης κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας του παρὰ τῷ βαρόνῳ.

Ὁ Μάξιμος ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου, μὲ τὸ βάδισμα ἐξηγηριωμένου θηρίου ἐν τῷ κλωβῷ αὐτοῦ.

Ἐλάμβανε κατὰ στιγμὰς μεταξὺ τῶν χειρῶν του κομψοτέχνημά τι τῆς Σέβρης καὶ ὁρμᾶτο νὰ τὸ συντρίψῃ μεταξὺ τῶν δακτύλων του ἢ ὑπὸ τὸ ὑπόδημα αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκρατεῖτο ἐγκαίρως.

Οἱ Ροζενδὰλ καταγόμενοι ἐκ μικρεμπόρων ἐγνώριζον τὴν ἀξίαν τῶν πραγμάτων ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτῶν, ὥστε δὲν τὰ κατέστρεφον εἰς μάτην! Τὴν ὀργὴν αὐτῶν κατηύναζον εὐθυνότερον!

Μόλις εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν κὺρ Ὀνώριον τὸν ἠρώτησε διὰ τόνου βραχέως:

—Λοιπόν;

—Ὁ κύριος βαρόνος εἶχε δίκαιον.

—Τί εἶδες;

Ὁ κὺρ Ὀνώριος ἦτο ἀκριβὴς ἐξήγαγε τὸ σημειοματάριόν του καὶ τὸ ὑπέδειξε τῷ βαρόνῳ.

—Κατὰ τὰς 3 ὥρας καὶ δύο λεπτά, νέος

ἀνὴρ ἔφθασε διὰ τοῦ κήπου, τὸ ὕφος ἔχων εὔθυμον, καὶ τὸ βῆμα ἀνθρώπου ἐλπίζοντος εὐμενῆ ὑποδοχήν!

—Κατόπιν;

Θαλαμηπόλος τις, ἡ μικρὰ χωρικὴ τῆς Ρόχης, ἦλθε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

—Ἔπειτα;

—Ἐπεριπάτησα ἐπὶ δύο ἥμισυ ὥρας εἰς τὴν ὁδὸν τὴν πλησίον τοῦ μεγάρου, εἰς τὰς 5 καὶ τριάκοντα λεπτὰ ὁ νέος μαρκήσιος, ἐξῆλθε διὰ τῶν αὐτῶν φιλοφρονήσεων καὶ ἀπῆλθε διὰ τῆς ὁδοῦ Βὰν Δίκ, τὸν ἠκολούθησα μακρόθεν. Ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἠλυσίων Πεδίων καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ διασχίζων ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο κατ' ἐπανάληψιν τὴν ὁδόν, τὸ ἦθος ἔχων ἀποτεθαρρημένον καὶ περίσκεπτον.

—Τὸ ὄνομά του;

—Ὁ κύριος μαρκήσιος δ'Αρτάν.

—Ὁ Ρολάνδος, ἐκραύγασεν ὁ Ροζενδάλ! εἶναι δυνατόν;

—Ὁ κύριος βαρόνος δύναται νὰ ἔχῃ πεποίθησιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Εἶδον καλῶς.

Ὁ Μάξιμος ἐπανέλαβε τὸν ἐν τῷ δωματίῳ περίπατόν του, χωρὶς νὰ προσέχῃ πλέον εἰς τὸν κὺρ Ὀνώριον, ὅστις ἵστατο εὐθὺς εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου ὡς ὑπαξιωματικὸς ἐν τῇ ἀναφορᾷ ἐνώπιον τοῦ λοχαγοῦ του.

Ὁ κὺρ Ὀνώριος παρετήρησεν ὅτι ἐλησμονήθη καὶ ἠθέλησε νὰ ὑπενθυμίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ.

—Ὁ κύριος βαρόνος δὲν ἔχει νὰ μοὶ δώσῃ ἄλλην διαταγήν.

—Λάβε ἅμαξαν καὶ ὕπαγε νὰ παραλάβῃς τὸν κύριον Σεραφείμ, καὶ τὸν ὁδηγήσῃς ἐδῶ νεκρὸν ἢ ζῶντα!

Ὁ κὺρ Ὀνώριος ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθε.

—Ἀθλία γεννεά, ἐψιθύρισεν ὁ βαρόνος, μανθάνουν πανθ' ὅσα μᾶς στενοχωροῦν καὶ μᾶς βασανίζουν, καὶ μήπως κατορθώνωσι ποτὲ νὰ εὕρωσι τὸ μέσον τῆς ἀνακουφίσεως; ἃς μοῦ εὕρισκον κἂν τὰ ἴχνη τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης καὶ θὰ τοὺς καθίστων ἑκατομμυριούχους.

Καὶ λέγων ταῦτα ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνος τῆς γερμανῆς, ἥτις τὸν ἐθεώρει πάντοτε μὲ τὸ κυανοῦν ὄμμα της καὶ τὸ αἰώνιον μειδίαμά της.

Εἶχε λοιπὸν ἐραστὴν ἡ Μαρία! διότι ἂν ἐραστὴς δὲν ἦτο ἐκεῖνος, πρὸς τί τόσαι προφυλάξεις; Καὶ ὁ ἐραστὴς οὗτος ὅστις ἔγραφε τόσῳ φλογερὰς ἐπιστολάς, ἦτον ὁ Ρολάνδος! Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἡ Μαρία - Εὐαγγελία ἐζήτει ὡς χάριν, νὰ μὴ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του;

Φοβερὰ ζηλοτυπία, δηλητηριώδης ὡς τὸ δάγκαμα τοῦ σκορπιοῦ, ἔδακνε τὴν καρδίαν του.

Ὁ Ρολάνδος οὗτος ἦτο νέος ὡραῖος καὶ εἰς ἐπίμετρον πλούσιος· καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ περιουσία αὐτοῦ παραβαλλομένη πρὸς τὴν ἰδικήν του, ὡμοίαζε μὲ καλύβην ἀπέναντι καθεδρικοῦ ναοῦ, ἀλλ' ἦτο ἐν τούτοις ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε νὰ τὴν δελεάσῃ! ἄλλως τε ἡ νεότης ἀνεπλήρου τὰ ἑκατομμύριά του! καὶ ἦτο ὁ Ρολάνδος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, διότι ἦτο ἀδελφός του! Ἀλλὰ δι'αὐτὸ τοῦτο δὲν ὤφειλεν ὁ μαρκήσιος νὰ μακρυνθῇ τοῦ μεγάρου της;... Ἦτο ἀδύνατον ὁ Ρολάνδος ν' ἀγνοῇ τὰς σχέσεις του πρὸς τὴν Μαρίαν· ἡ μήτηρ του βεβαίως τὸν ἐπληροφόρησε! καὶ ὁ Μάξιμος ἀφῆκε νὰ τῷ διαφύγῃ φοβερὰ βλασφημία· νὰ τῇ ἀποστείλῃ οὗτος ἐπιστολὰς διακαεῖς καὶ ἐκφράσεις ἀπείρου ἔρωτος! Ἡ Μαρία Εὐαγγελία, τὸ ὡμολόγησεν εἰς αὐτόν! μανιώδης ὀργὴ ἔβραζεν ἐν τῷ στήθει του. Καὶ ἀνεπόλησε καὶ οὗτος τοὺς δύο Βρεττανοὺς ἀδελφούς, τοὺς ἀλληλοσφαγέντας διὰ μίαν θαλαμηπόλον. Διὰ τὴν Μαρίαν οὗτος δὲν θὰ ἐμονομάχει· ἀλλὰ ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ! οἱ βασιλεῖς δὲν ἐκθέτουσι τὴν πολύτιμον αὐτῶν ὕπαρξιν εἰς μονομαχίας! Δὲν ἦτο καὶ οὗτος βασιλεύς;

Ὁ θόρυβος ἁμάξης σταθείσης πρὸ τοῦ πυλῶνος τοῦ μεγάρου διέκοψε τὰς σκέψεις του.

Ὁ Ραβοὺ ὑπήνοιξεν τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ ἀνήγγειλεν:

—Ὁ κ. Σεραφείμ.

—Πολὺ καλά. Ἄφησέ μας.

Ὁ κ. Σεραφείμ, ἐπάχυνε· δὲν ἦτο μὲν εἰσέτι ὑπερτραφείς, ἀλλὰ μικρὸν ἔτι καὶ θὰ ἔφθανεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον.

Ὁ κ. Σεραφείμ εἶχε προχωρήσει, εἰς τὴν ἡλικίαν, ἔτι δὲ εἰς τὴν θρασύτητα καὶ εἰς τὸ μέτρον τοῦ πλούτου. Οὐδόλως ἐταράχθη ὅτε εἶδε τὸν βαρόνον ὑποδεχόμενον αὐτὸν διὰ τῆς ἕξῆς ἀποστρόφου:

—Ἠξεύρεις, Σεραφείμ, ὅτι ἀπό τινος χρόνου ἀποτυχίας μόνον κατορθώνεις θὰ μοὶ ἀναγγέλλεις;

—Ὁ κύριος βαρόνος λησμονεῖ, ἐκ προθέσεως νομίζω. Ἐκτὸς μιᾶς μόνης ὑποθέσεως, περὶ τῆς ὁποίας δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ λάβωμεν καμμίαν πληροφορίαν, πᾶσαι αἱ λοιπαὶ διαταγαί της ἐξεπληρώθησαν κατὰ γράμμα.

Ὁ κ. βαρόνος γνωρίζει τὴν ἀξίαν πάντων τῶν ἐπισήμων οἴκων τῆς Εὐρώπης καὶ δύναμαι εἰπεῖν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ὁ κύριος βαρόνος γνωρίζει τὰς μυστικὰς ἱστορίας πάσης ἐπισήμου οἰκογενείας, καὶ δύναται νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰς κατὰ βούλησιν· γνωρίζει πᾶν τρωτὸν αὐτῶν μέρος.

—Ἀρκεῖ! πρόκειται νὰ σὲ συμβουλευθῶ περί τινος λεπτῆς ὑποθέσεως, διότι ἐνδομύχως ἐκτιμῶ κατὰ δίκαιον τὴν ἱκανότητά σου.

—Διατάξατε, κύριε βαρόνε.

—Ἡ ὑπόθεσις εἶναι σπουδαία, ἴσως ἀπαιτήσω νὰ μ' ἀπαλλάξῃς νέου τινὸς εὐγενοῦς, ὅστις μ'ἐνοχλεῖ.

Ὁ κὺρ Σεραφείμ ἠκροᾶτο. Ἤξευρε νὰ πράττῃ τοῦτα καταλλήλως. Εἶναι καὶ τοῦτο τέχνη!

—Ἀγαπῶ γυναῖκα τινά, ἣν ἔχω ἐρωμένην, ἐπανέλαβεν ὁ Ροζενδάλ· δὲν ἀπατῶμαι δέ, ἀλλὰ γινώσκω καλῶς, ὅτι δὲν εἶμαι πλέον νέος καὶ αἱ γυναῖκες εἶναι ἐλαφραί. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν εἶμαι ζηλότυπος, καὶ τὴν γυναῖκα ταύτην ὑπάρχει τις ἐρωτευόμενος αὐτήν.

Ὁ κὺρ Σεραφείμ δὲν ἐκινήθη ποσῶς, εἶπε μόνον ἁπλῶς:

—Εἶναι τολμηρὸν τοῦτο.

—Εἶναι κινδυνῶδες, ἐπρόσθεσεν ὁ Μάξιμος, διότι ἐγὼ δὲν θὰ τὸ συγχωρήσω.

—Ὁ κύριος βαρόνος μοὶ ἐπιτρέπει μίαν ἐρώτησιν;

—Λέγε.

—Εἰς ποίαν τάξιν ἀνήκει ὁ νεανίας αὐτός;

—Εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν, καὶ εἶναι εἰκοσιδύο ἐτῶν!

—Ἄγει τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν διαπράττει τις ἀνοησίας.

—Εἶναι μαρκήσιος, εἶναι πλούσιος, εἶναι ἀνεξάρτητος· ἄλλως δὲ καὶ ὡραῖος νέος. Εἶναι ὀλίγον μελαγχολικὸς καὶ φύσει ὀλιγόλογος.

Ὁ κ. Σεραφεὶμ ἐσκέπτετο ὡς κάμνουσιν οἱ ἰατροὶ εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τοῦ ἀγωνιῶντος, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνοι σκέπτονται πῶς νὰ θεραπεύσωσι, οὗτος δὲ πῶς νὰ ἐξολοθρεύσῃ!

—Καὶ ὁ νεανίας οὗτος συχνάζει εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ξιφομαχίας;

—Πολύ.

—Εἶναι δυνατὸς εἰς τὸ ξίφος;

—Ὅσον συνήθως εἶναι οἱ νέοι τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν.

—Καὶ εἰς ποίαν αἴθουσαν κυρίως συχνάζει;

—Εἰς τὴν τῆς βασιλικῆς ὁδοῦ.

—Πλούσιος, μαρκήσιος, ἀνεξάρτητος, σοβαρὸς καὶ κατηφής, εἶπεν ὁ Σεραφείμ, εἶναι ὁ μαρκήσιος δ' Ἀρτάν.

Ὁ βαρόνος ἀπήντησε ψυχρῶς:

—Αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ὁ Σεραφεὶμ ἀνεσκίρτησεν, ἀλλ' εἶδε τοιαύτην ἀπόφασιν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ βαρόνου, ὥστε οὐδὲν ἀντέλεξεν.

—Ἔχω τρόπον νὰ σᾶς ἀπαλλάξω.

—Πῶς;

—Οὐδὲν ἁπλούστερον, περιπλέκεται εἰς μονομαχίαν καὶ ἀποθνήσκει φυσικώτατα. Εἶναι ζήτημα χρημάτων, κύριε βαρόνε· ἔχω τὸν ἄνθρωπόν μου, ὑποκόμητά τινα κατεστραμμένον εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ τὰς γυναῖκας· νὰ πληρώσωμεν μόνον καὶ τὰ λοιπὰ διορθώνονται.

—Ἀλλ' ὡς εἶπες, πρέπει νὰ προηγηθῇ φιλονεικία καὶ ὁ μαρκήσιος εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς γλυκύτητος.

—Τότε ἔχομεν ἄλλο μέσον· ἐπιχειροῦμεν ξιφασκίαν χάριν διασκεδάσεως, ἀλλὰ τὸ ξίφος διαφεύγει καὶ τότε ἄρχονται ἐπιφωνήσεις ἀπελπισίας, αἰτήσεις συγγνώμης καὶ τὰ πάντα τελειώνουν. Ἐστὲ ἡσυχος, κύριε βαρόνε, ἔχω τὸν ἄνθρωπόν μου· καὶ λίαν κατάλληλον· μόνον δὲ τοῦτο θὰ κοστήσῃ ἀκριβώτερον τῆς μονομαχίας.

—Ἡ τιμὴ θὰ ὁρισθῇ.

—Ἐννοεῖται.

—Προτιμῶ τὸ μέσον τοῦτο, εἶναι ἀσφαλέστερον ἄλλως τε μόνον νὰ πληγωθῇ πρὸς τὸ παρὸν μᾶς ἀρκεῖ ὡς πρῶτον μάθημα.

—Ἀ! εἶπεν ὁ κύριος Σεραφείμ, τοῦτο νὰ προσδιορισθῇ δὲν δύναται· ὀλίγον βαθύτερα τὸ ξίφος καὶ τὰ πάντα τελειώνουν· μ' ἐννοεῖτε.

—Θαυμασίως. Ὁποία πόλις αὐτοὶ οἱ Παρίσιοι! εὑρίσκει τις πάντοτε ὅ,τι ζητήσῃ!

—Ἐὰν ὁ κύριος βαρόνος ἐγνώριζε πόσαι συνειδήσεις εὑρίσκονται ἕτοιμοι πρὸς πώλησιν! καὶ συνειδήσεις ἀνδρῶν, ἀνηκόν-

των εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐνδυομένων ὑπὸ τῶν καλλιτέρων τεχνητῶν, φερόντων πάντοτε εἰς τὰς χεῖρας χειρίδας καὶ συχναζόντων εἰς τὰ μᾶλλον ἀριστοκρατικὰ κέντρα, τότε τῳόντι θὰ ἐξεπλήσσετο.

Ἔπειτα ὑπάρχουσι καὶ χίλιοι ἄλλοι τρόποι ἀπαλλαγῆς. Ὁ Σηκουάνας π. χ. εἰς ὃν ρίπτεταί τις ἀπροόπτως, ἢ κτύπημά τι ἐκ τῶν ὀπισθίων διδόμενον ὑπὸ δύο κακοποιῶν· ἢ καὶ νῆμα μετάξινον δι' οὗ στραγγαλίζεταί τις ἀσφαλῶς! ἀρκεῖ νὰ διατάξῃ ὁ κ. βαρῶνος.

Καὶ ἔλεγε ταῦτα ψυχρῶς ὁ κ. Σεραφεὶμ ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἁπλουστέρων πραγμάτων.

Ἦτο βέβαιος περὶ ἑαυτοῦ ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων.

Καὶ ἐπρόσθεσε καλοκἀγάθως·

— Ἐν τέλει, ἂν ὁ κ. βαρῶνος μοὶ ἀναθέσῃ τὸ πρᾶγμα, καθίσταμαι ὑπεύθυνος δι' ὅλα, καὶ ἢ θὰ χάνω ὅ,τι θελήσητε, ἢ ὁ νέος θὰ συλληφθῇ εἰς τὴν παγίδα ὡς στρουθίον.

Καὶ ἐπέρανε τὸν λόγον ἐπαναλαμβάνων:

— Εἶνε ζήτημα χρημάτων, κύριε βαρόνε, ζήτημα χρημάτων! Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὑφ' ὑμῶν καταδικασθείς; μία πνοὴ ἀνέμου, εἷς κόκος, ἓν ἀσήμαντον ἄτομον, ἓν τίποτε!

— Ἂς μᾶς ὁρίσωσι τιμήν, εἶπεν ὁ βαρῶνος κολακευθεὶς ἀπὸ τὴν περιγραφὴν ἐκείνην τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

— Τὰ πάντα εἶναι ἕτοιμα, διατάξατε.

— Εἶσθε ἕτοιμος;

— Μήπως δὲν εἶμαι πάντοτε;

— Λοιπὸν εἰς τὸ ἔργον.

— Ὁ νέος αὐτὸς ὁριστικῶς κατεδικάσθη;

— Ναί.

— Ἐὰν ὁ κ. βαρόνος ἀλλάξῃ γνώμην;

— Θὰ λάβῃς τότε αὔριον μίαν ἀνάκλησιν διαταγῆς.

— Μέχρι τῆς;...

— Τῆς ἕκτης ὥρας ἀκριβῶς, εἶπεν ὁ Ροζενδάλ, ὅστις ἔγραψε τὰς λεπτομερείας ταύτας ἐπὶ μικροῦ σημειωματαρίου.

— Εἴμεθα σύμφωνοι;

Ὁ κ. Σεραφεὶμ οὐδεμίαν παρατήρησιν ἔκαμεν, ἔλαβε τὸν πῖλόν του ἐχαιρέτησε καὶ ἐξῆλθε.

ΚΓ'

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐν Ἄβρῃ ἐν τῷ καφφενείῳ τῶν κωμῳδιῶν, πλησίον τοῦ μεγάλου θεάτρου ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, ἐστενοχωρεῖτο μεγάλως.

Πρὸ πολλοῦ ὁ βαρόνος τὸν ἐκράτει ἀργόν, καὶ ἡ ἀργία εἶναι θανατηφόρος διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας πυρίτιδα εἰς τὰς φλέβας των ἀντὶ αἵματος, ὅπως ὁ πλοίαρχος Καγιόλ.

Ἐκτὸς τούτου ὁ χειμὼν ἐπλησίαζε, καὶ ὁ πλοίαρχος προὐτίμα νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα, ἐν κλίματι εὐκραεστέρῳ ἔνθα ὁ ἥλιος θερμαίνει καθαρὸς καὶ αἴθριος καὶ ἡ ὁμίχλη δὲν καλύπτει τὸν ὁρίζοντα ὅπως εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα.

Οἱ Μασσαλιῶται ἀγαπῶσι τὰ φωτεινὰ κλίματα ἔνθα τὸ σῶμα θερμαίνεται καὶ ἐνδυναμοῦται.

Ἐστενοχωρεῖτο ὅθεν εἰς ἄκρον, ὅτε αἴφνης ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἔτεινεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς του εἰς τετράγωνον καὶ εὔρωστον ναύτην ὅστις εἰσήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῷ καφφενείῳ.

— Καλημέρα λοιπόν, τῷ εἶπεν, ἐστενοχωρήθην ἐλπίζων νὰ ἔλθῃς καὶ ἀναμένων ἐπὶ τόσην ὥραν· ἔλα, θὰ παίξωμεν τὸ μπεζίκη μας, φίλε μου!

Εἶχον γνωρισθεῖ προσφάτως, πρὸ δύο δηλ. ἡμερῶν.

Ὁ φίλος τοῦ πλοιάρχου Καγιόλ, ἔφερεν ἔνδυμα ἐκ μέλανος χονδροῦ ἐριούχου, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ναυτικὸν πῖλον κεκοσμημένον διὰ μικρᾶς ἀγκύρας εἰς τὸ ἔμπροσθεν αὐτοῦ μέρος.

Ἀλλ' εἰς τὴν φιλίαν συμβαίνει ὅπως καὶ εἰς τὸν ἔρωτα, αἰσθάνεται ἢ δὲν αἰσθάνεταί τις αὐτόν· ὁ χρόνος οὐδὲν σημαίνει.

Ὁ καπετὰν Καγιὸλ ἠγάπα τὸν πλοίαρχον Θωμᾶν, διότι τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον ἐν τῷ λιμένι μὲ τόσην τάξιν καὶ ἐν πλοίῳ οὕτω καλῶς κατασκευασμένῳ, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως συνέλαβε τὴν καλλίστην περὶ αὐτοῦ ἰδέαν.

Διότι τὸ πλοῖόν του ἐχειρίζετο ὡς ἵππον καλῶς γεγυμνασμένον.

Τὸ πλοῖον τοῦτο ὀνομάζετο ἡ «Ὡραία Κουβαὶς» καὶ ἡ τύχη ἔφερεν ὥστε ἐν τῷ λιμένι νὰ προσωρμισθῇ παραπλεύρως τοῦ Ἀλμπατρός.

Τὰ δύο πλοῖα τότε «Ἀλμπατρὸς» καὶ ἡ «Κουβαὶς» ἦσαν τῆς αὐτῆς χωρητικότητος καὶ μόνον τὸ πρῶτον τούτων ἦτο πολυτελέστερον, ὡς ἥρμοζεν εἰς πλοῖον ἀνῆκον εἰς τὸν βασιλέα τῶν χρηματιστῶν.

Ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ ἦτο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου του ὅτε ἡ «Ὡραία Κουβαὶς» εἰσῆλθεν ἐν τῷ λιμένι.

Οἱ δύο ναῦται ἐχαιρετήθησαν.

Ὁ Θωμᾶς εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν πλοιάρχου κάμνοντος μακροὺς πλόας καὶ ἦτο λίαν ἁπλοῦς καὶ λίαν ἥρεμος.

Εἶπεν ὅτι ἐταξείδευε διὰ λογαριασμὸν τῶν ἐκ Νάντης ἀφοπλιστῶν ἀπὸ Ἄβρης εἰς Ἀντίλλας κατευθεῖαν.

— Τοῦτο, εἶπε, πρὸς τὸ παρόν, κατόπιν θὰ σκεφθῶ. Ἤδη ἀναμένω διαταγὰς ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν.

Ὁ Θωμᾶς ἐφαίνετο θαυμάζων τὴν πολυτέλειαν τῆς θαλαμηγοῦ.

— Ναί, ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος Καγιόλ· εἶναι πλουσίως συσκευασμένον, ἀλλ' οἱ Ροζενδὰλ ὅ,τι ζητήσῃς, τὸ κάμνουν.

Ὁ Θωμᾶς ἐξήτασε κατόπιν τὰ πυροβόλα αὐτῆς ἐκ περιεργείας.

— Τί εὔμορφαις γλωσσούδαις! εἶπε, νὰ 'μποροῦσα νὰ πλοιαρχεύω σ' ἕνα τέτοιο καράβι καὶ νὰ συργιανίζω τὴν σημαία του εἰς ὅλου τοῦ κόσμου τῆς θάλασσαις· μὰ ὅλοι δὲν βρίσκουν νὰ δουλεύουν τέτοια χονδρὰ κεφάλια, δὲν 'μποροῦν ὅλοι νὰ ἔχουν τέτοια τύχη!

Τὸ πλήρωμα τῆς «Ὡραίας Κουβαΐδος» συνίστατο ἐκ δέκα Βρεττανῶν, ἀλλὰ ἐκ τῶν κυριολεκτικῶς Βρεττανῶν ναυτῶν.

Τὸ ἥμισυ τούτων ἦσαν ἀγράμματοι, ἀλλὰ ἀνατραφέντες ἐν τῷ πελάγει, ἄνδρες εὔρωστοι, γνωρίζοντες τὴν θάλασσαν καὶ χειριζόμενοι αὐτὴν ὡς ἀληθεῖς δελφῖνες.

Ἐν τέλει ἡ «Ὡραία Κουβαὶς» μὲ τοὺς τρεῖς ἱστοὺς αὐτῆς τοὺς λίαν ὑψηλοὺς διὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ πλοίου, μὲ τὴν θαυμασίαν μηχανήν της καὶ τὴν ἔκτακτον κομψότητα τοῦ σκάφους της, ἦτο ὡραῖον πλοῖον, ἀλλὰ ἄνευ πολυτελείας καὶ πυροβόλων.

— Ἔχω ἕνα παλιὸ κανόνι, ἔλεγε, διὰ τὴν πλώρη μὴ χρειασθῇ κἀμμιὰ φορὰ νὰ ζητήσῃ κανεὶς βοήθεια; ἄλλοτε εἶχε καὶ αὐτὸ τέσσαρα, ἀλλ' ὁ πρώην πλοίαρχος τὰ 'πούλησε γιὰ σίδερο. Ἔ! δὲν χρειάζεται νἆναι κἀνεὶς ἁρματωμένος 'σὰν τρίκροτο ἢ 'σὰν θωρακωτό, ὅταν κουβαλάῃ δέμματα βάμβακος καὶ ἐπιβάτας σκοπὸ δὲν ἔχουμε νὰ πιαστοῦμαι μὲ κἀνένα.

Ἀλλ' ἂς σπεύσωμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς ἐψεύδετο.

Τὰ τέσσαρα πυροβόλα ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των μετὰ τῶν πολεμεφοδίων των καὶ τῶν πυροβολητῶν των. Ὑπῆρχον ἐκεῖ τρεῖς ἐκτὸς τοῦ πλοιάρχου, ὑπηρετήσαντες εἰς τὸ τρίκροτον τὸ χρησιμεῦον ὡς σχολὴ καὶ πρὸ πάντων εἰς ὀνόματι Ραπιοῦ, ὅστις ἐσκόπευεν εἰς μεγίστην ἀπόστασιν.

Ἀλλ' ὁ Θωμᾶς εἶχε λόγους νὰ κρύπτῃ τὸ ἐπίθετον καὶ τὰ πυροβόλα του, ὡς ἀληθὴς Νορμανδός.

Οἱ δύο ναῦται διέταξαν δύο ποτά, καὶ ἤρχισαν παίζοντες λυσσωδῶς κατ' ἀρχάς, διότι ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρξατο ἀφαιρούμενος καὶ παίζων ἄλλα ἀντ' ἄλλων, ἐνῷ συνήθως τὸ παιγνίδιον τὸν ἀπερρόφα ὁλόκληρον.

Ὁ Θωμᾶς τὸ παρετήρησε καὶ τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν.

— Ἀ, φίλε μου, εἶπεν ὁ Μασσαλιώτης, παρετήρησα κἄτι τι πολὺ παράδοξον.

— Ποῦ;

— Ἐκεῖ κάτω, ς' τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης.

Ὁ Θωμᾶς εἶχε λαμπροὺς ὀφθαλμούς· ἐν καιρῷ αἰθρίας ἔβλεπεν ἄνευ διοπτρῶν τὸ ἐλάχιστον ἴχνος καπνοῦ ἐν τῷ ὁρίζοντι, σημειοῦντος τὴν διάβασιν ἀτμοπλοίου, ἀλλ' εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ἔβλεπε μόνον ἄνθρωπόν τινα καθήμενον ἡσύχως καὶ ἀναγινώσκοντα ἐφημερίδα τινά, φέροντα δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ χείλη του ποτήριον Ξερές, εὑρισκόμενον ἐπὶ τῆς ἐνώπιον αὐτοῦ τραπέζης.

Ὁ ἰδιότης οὗτος οὐδὲν ἐδείκνυε τὸ ἰδιάζον.

Μελαγχροινὸς εἰς ἄκρον καὶ κίτρινος ὡς ἐξηραμμένον σῦκον, εἶχε τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον κατὰ τὰ τρία τέταρτα ὑπὸ τῶν πυκνῶν καὶ οὔλων τριχῶν τῆς μακρᾶς γενειάδος του· οἱ ὀφθαλμοί του ζωηροὶ καὶ ἐκφραστικοὶ ἦσαν βεβυθισμένοι εἰς τὰς κόγχας των, καὶ ἐφαίνετο μὲν εἰς ἄκρον νευρικός, ἀλλὰ τοιοῦτοι εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ Βρασιλιανοί, οἱ Ἱσπανοὶ τῆς Κούβας καὶ οἱ κάτοικοι τῆς δυτικῆς Ἀμερικῆς καὶ τινες τῶν Μεξικανῶν, οὓς συναντᾷ τις περιπατῶν ἐν τοῖς βουλεβάρτοις τῶν Παρισίων ἢ ἐπὶ τῆς προκυμαίας τῆς Ἄβρης.

Ἐν τούτοις, ἐνῷ ὁ πλοίαρχος Καβιὸλ ἐλάτρευε τὸ μπεζίκ, ἀπώθησε διὰ μιᾶς τὰ χαρτία λέγων πρὸς τὸν φίλον του:

— Συγχώρησόν με μίαν στιγμήν. Πρέπει νὰ ἡσυχάσω τὴν συνείδησίν μου!

—Περὶ τίνος πρόκειται ;

—Περί τινος ἀνθρώπου, ὃν ἔπνιξα ἄλλοτε καὶ ὅστις ἀνεστήθη, μὰ τὰ κέρατα τοῦ διαβόλου !

—Ὤ ! διάτανε !

—Μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶναι ὅπως σοὶ τὸ λέγω.

—Εἶναι πολὺς καιρός ;

— Εἴκοσι χρόνια καὶ περισσότερον.

—Διάτανε ! ἐπανελάμβανεν ὁ καπετὰν Θωμᾶς, καὶ διατί τὸν ἔπνιξες ;... χωρὶς νὰ θέλῃς, εἶπες ;

—Εἶναι μία παράξενη ἱστορία, ποῦ θὰ σοῦ τὴν εἰπῶ, καλέ μου, ἄλλοτε ! Ἀλλὰ τὸ παράξενο εἶναι ποῦ τὸν βλέπω ἐκεῖ κάτω νὰ διαβάζῃ ἥσυχα - ἥσυχα τὴν ἐφημερίδα του, σὰν νὰ μὴν ἔγεινε τίποτε.

—Τί ; μήπως εἶναι ἐκεῖνος ὁ μαυροκίτρινος ;

—Ἐκεῖνος· ἢ δὲν ἔχω τὰ μυαλὰ στὸ κεφάλι μου· ἀλλ' εἶναι ὁ ἴδιος, ἐγὼ θυμοῦμαι καλά.

Ὁ πλοίαρχος Καγιὸλ δὲν ἀπέσπα τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ τὸν παράδοξον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ὅστις ἐνδεδυμένος διὰ ἐκζεζητημένης φιλαρεσκίας, ἔφερεν ἐπανωφόριον ἐπερραμμένον διὰ μεταξωτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ λαιμοδέτου του καρφίδα ἀδαμαντίνην, ἐνῷ πολύτιμοι λίθοι ὀγκώδεις ἔλαμπον ἐπὶ τῶν τριχωτῶν δακτύλων του.

Τοῦτο ἐδείκνυε μὲν πλοῦτον, ἀλλ' ἦτο καὶ κατά τι γελοῖον.

Ὁ Μασσαλιώτης ἡτοιμάζετο νὰ ἐγερθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του, ὅτε, οἱ ὡς ὁ ἄνθραξ μέλανες ὀφθαλμοὶ τοῦ ξένου, ἀπεσπάσθησαν τῆς ἐφημερίδος.

Ρίψας ταύτην ἐπὶ διβανίου τινὸς ἐβάπτισε τὰ χείλη αὐτοῦ, εἰς τὸ πρὸ αὐτοῦ ποτήριον καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα του ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Κατ' ἀρχὰς παρετήρησεν ἀδιαφόρως τὸν πλοίαρχον, ἀλλ' αἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐμεγεθύνθησαν καὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ πλοιάρχου, ἐγερθεὶς δὲ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ πλοίαρχος ἦτο γενναῖος. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ δὲν ἦτο ἐντελῶς ἐλαφρὰ ἀπέναντι τοῦ ξένου, ἡτοιμάζετο πρὸς ἄμυναν, ὅτε εἶδεν αὐτὸν νὰ τὸν παρατηρῇ ἡδέως καὶ διὰ φωνῆς προσηνοῦς ἀπευθυνόμενον πρὸς αὐτόν.

—Δὲν ἔχω, νομίζω, τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸν πλοίαρχον Καγιόλ ;

—Μάλιστα, κύριε.

—Τὸν Μασσαλιώτην ;

—Εἰς τὸν ἴδιον.

—Χαίρω πολύ, ὅτι σᾶς συνήντησα !

—Δὲν ἐννοῶ, διάτανε... πῶς !

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς εὑρισκόμενός τις ἐνώπιον ἀνθρώπου, ὅστις ἐζήτησε νὰ τὸν ἐξοντώσῃ, ἠδύνατο νὰ εὐχαριστηθῇ.

Ἀλλ' ὁ ξένος ἐξηκολούθησε :

— Δὲν μὲ γνωρίζεις λοιπόν ; εἶμαι ὁ Περέ. Ἐνθυμεῖσθε τὸν Περέ ; τὴν Ἀβάναν καί...

— Τὴν διώργα τοῦ Ροζάριο ;

— Σωστό. Ἂν ἠξεύρατε πόσον σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως !

— Ἀληθῶς ;

— Ἄ ! ναί, φίλτατέ μου, εἰς σὲ ὀφείλω τὴν περιουσίαν μου.

— Κάθησε λοιπόν, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ πλοίαρχος καθησυχάσας.

Καὶ ὁ μελάγχρους ἄνθρωπος ἐκάθησε τωόντι χωρὶς ν' ἀναμείνῃ νέας φιλοφρονήσεις.

Ὁ πλοίαρχος τὸν παρετήρει ἄκρῳ ὀφθαλμῷ, μὴ ὢν ἔτι ἐντελῶς ἥσυχος.

— Εἶσαι λοιπὸν τωόντι σύ, Περέ μου ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἔ ! βέβαια· μόνον ὁ καιρὸς ἀλλάζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα ὅταν ἐδούλευα τόσῳ καλὰ τὸ μαχαῖρι...

— Ἀξιοθρήνητον πρᾶγμα !

— Ἀξιοθρήνητον τὸ λέγω κ' ἐγώ, ἀλλὰ βλέπεις εἶναι ἡ ἀνατροφή· ἤμουν πολὺ πτωχὸς σὰν τὸν διάβολο καὶ οὔτε πεντάρα εἶχα οὔτε ροῦχα.

— Καὶ τώρα ;

— Τώρα εἶμαι πλούσιος ἰδιοκτήτης τῆς Βραζιλίας καὶ εἰς σᾶς τὸ χρεωστῶ, φίλε μου.

— Φίλος του ! ἐγρύλισεν ὁ καπετὰν Καλιὸλ σκανδαλισθείς.

— Μοῦ προσεφέρατε ἀξιοσημείωτον ὑπηρεσίαν.

— Εἶναι τοῦτο δυνατόν ;

— Ἐνθυμεῖσθε τὴν βάρκα ποῦ μ' ἐβάλατε μέσα ;

— Ἀκοῦς ; τὸ ἐνθυμοῦμαι ; μία ἀξιόλογη βάρκα.

— Ἔ ! φίλτατε ! ἄσχημο παιγνῆδι μοῦ ἔπαιξες καὶ ἡ συνείδησίς σου δὲν θὰ ἦτο καὶ τόσῳ ἥσυχη.

— Ἔ ! τί νὰ γείνῃ ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι δίκαιος, τὴν ἄξιζα τὴν τιμωρίαν. Ἐν τούτοις μόλις ἐμακρύνατε σεῖς, ἀκούω ἕνα θόρυβο κάτω στὴ βάρκα καὶ τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ μπαίνῃ μὲ ὁρμή· ἐφώναζα σὰν κωφός, ἀλλὰ ποιὸς ν' ἀκούσῃ ! ἐσεῖς ἐφεύγατε. Ἄ ! σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἂν ἠμποροῦσα θὰ σᾶς ἔριχνα μιὰ μπάλα καὶ θὰ σᾶς ἔκαμνα νὰ περάσετε ἄσχημα· ἀλλὰ τὸ «Ἀλβατρὸς» ἔφευγε, ἔφευγε !

— Καὶ τὸ νερὸ ἀνέβαινε, ἀνέβαινε !...

— Σ' ὀλίγην ὥρα ἔφθασεν ἕως εἰς τὰ γόνατά μου ! καὶ καλὰ ποῦ δὲν ἦτο κρύο ! καὶ πρὶν προφθάσω νὰ γυρίσω τὰ μάτια μου, ἡ παληόβαρκα ἀναποδογύρισε καὶ ἰδού με εἰς τὸ πέλαγος· ἡ ξηρὰ ἦτο τόσο μακρυά, ποῦ μόλις τὴν διέκρινε κανεὶς τὴν νύκτα. Τὸ τί σοῦψαλα, καπετάνιο μου, τὸ καταλαβαίνεις. Ἔστειλα εἰς ὅλους τοὺς διαβόλους καὶ σᾶς κ' ἐκείνους ποῦ μοῦ ἔμαθαν νὰ μεταχειρίζωμαι τὸ μαχαῖρι. Ἐν τούτοις ἐπέταξα τὰ ροῦχά μου καὶ ἄρχισα νὰ κολυμβῶ, διότι ἤμην δυνατὸς στὸ κολύμβημα καὶ ἐπὶ τέλους ἐλιποθύμησα. Τὸ πρωὶ ὅταν ἄνοιξα τὰ μάτια μου, εὑρέθηκα ξαπλωμένος εἰς τὴν ἄμμο ἑνὸς ξερονήσου ἢ μᾶλλον σειρᾶς τοιούτων, καὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἐπετοῦσαν κάτι φοβερὰ ὄρνεα, ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ τρέμω.

»Ἐσηκώθηκα γυμνὸς 'σὰν τὸ σκουλῆκι καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ νησί, κατάξερο· μόνο τὰ πουλιὰ ἔβλεπα νὰ πετοῦν ἀπ' ἐπάνω μου, φαίνεται πῶς ἐκεῖ ἦτο τὸ κοιμητήρι τους, διότι εἶδα τὰ κόκκαλά τους σωροὺς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

»Ὀκτὼ ἡμέρας ἔζησα ἐκεῖ, ὁ θεὸς τὸ ξέρει πῶς ! τρώγων ὅτι θαλασσινὸ 'μποροῦσα νὰ πιάσω καὶ χόρτα τῆς θαλάσσης καὶ ἔπρεπε νὰ ἄχω τὴν ψυχὴ κολλημένη 'ς τὸ σῶμα γιὰ νὰ γλυτώσω· πανὶ καραβιοῦ πουθενά! Ἐπὶ τέλους εἶπα ὅτι θὰ αὐξήσω κ' ἐγὼ τὸν σωρὸ μὲ τὰ κόκκαλα, ὅταν ἕνα πρωὶ διακρίνω ἕνα κότερο ποῦ ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο· νὰ φωνάξω, ἀδύνατον, δὲν εἶχα μὲ τί νὰ κάμω κἀνὲν σημεῖον· ἀλλὰ εἶδα μὲ χαρά μου ὅτι τὸ πλοῖον ἤρχετο κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ νησί. Ἐκρύφτηκα τότε 'πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο καὶ κάτι χαμόκλαδα, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔκαμα τὴν τύχην μου.

»Ἓξ ἄνδρες ἁρματωμένοι καλά, ἐβγήκανε εἰς τὸ νησὶ καὶ σταθέντες κάτω ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν· καὶ δὲν ἄκουγα μὲν τί ἔλεγον, ἀλλὰ τὰ πρόσωπά των ἦσαν ἀπαίσια καὶ ἔδειχναν μὲ τὸ χέρι ὅτι κάποιον ἐπρόκειτο νὰ πνίξουν, καὶ ἀφοῦ ἐφιλονείκισαν ἀρκετά, ἐκίνησαν μὲ τῆς καραμπίναις 'ς τὸν ὦμο γιὰ τὰ μέσα τοῦ νησιοῦ.

»Ὅταν ἀπεμακρύνθησαν, ἐγὼ δὲν χάνω καιρό, ρίχνουμε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ φθάνω τὸ κότερο ποῦ ἦτον ἐκεῖ κοντὰ ἀραγμένο. Δὲν ἐδυσκολεύθηκα νὰ φθάσω καὶ ἁρπάζω ἕνα σχοινὶ ν' ἀναβῶ ἐπάνω. Φαντάσου τὴν ἔκπληξίν μου ὅταν ἀκούω κραυγὴν χαρᾶς καὶ βλέπω δεμένον εἰς τὸ κατάστρωμα, ἄνθρωπον ἡλικιωμένον, ὅστις μόλις μὲ εἶδε μοὶ εἶπε ἱσπανιστί :

»—Ποῖος εἶσε σύ ;

»—Εἶμαι ναυαγός.

»—Τότε σῶσέ με ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κακούργους καὶ θὰ σὲ πλουτίσω.

»—Νὰ σὲ σώσω ; καὶ πῶς ;

»Διότι ὡς ἐννοεῖται δὲν ἤμουν ναύτης.

»—Κόψε τὰ δεσμά μου, ἀπήντησε ἐκεῖνος, δεικνύων πέλεκυν εἰς τὴν ἄλλην ἄκρη τοῦ καταστρώματος καὶ ἐγὼ ἀποκρίνομαι διὰ τὴν σωτηρίαν μας.

»Μὲ δύο κτυπήματα ἔκοψα τὰ σχοινιὰ ποῦ ἦτον δεμένος.

»Τότε ἂν καὶ ἦτανε γέρος ἄνθρωπος, ἔσυρε μὲ δύναμιν τὴν ἄγκυραν ἤνοιξε τὰ πανιὰ καὶ ἀνοίχθηκε ς' τὸ πέλαγος· ἐκεῖνος ἐστάθη εἰς τὸ τιμόνι, τὸ πλοῖον ἐκινήθη ὀλίγον, ἔπειτα ἐξεκίνησε, ἀργὰ μὲν ἀλλὰ ὅπως καὶ ἂν ἐπήγαινε πάντα ἐμακρύνετο ἀπὸ τὸ νησί.

»Μόλις εἴχαμε μακρυνθεῖ καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα, νὰ οἱ ἓξ ἄνδρες ὁπλισμένοι ἐφανήκανε ἀπὸ μακρυά.

»Πέσε χάμου, μοῦ λέγει ὁ γέρος. Μόλις ἔλαβα τὸν καιρὸν νὰ ξαπλωθῶ καὶ βροχὴ σφαιρῶν ἔσπασε διάφορα ξύλα τοῦ πλοίου, ἀλλ' ἐκεῖνο τῶβαλε δρόμο ! καὶ ὅταν ἔρριξαν ἄλλα ὅπλα ἔχασαν ταὶς μπάλαις των, διότι δὲν μᾶς ἔφθαναν.

»Οἱ ἓξ ἄνδρες ἀνακατεύοντο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ 'σὰν τοὺς δαίμονας, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ἂν εἴχανε μία βαρκοῦλα καλλίτερη δουλειὰ θὰ ἔκαναν, παρὰ μὲ ταὶς καραμπίναις των.

»Ὁ γέρος ποῦ ἦτον δεμένας ἦτον φαίνεται εὐλαβής· διότι μόλις ἐμακρύνθημεν, ἐγονάτισε καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν μας καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους τοῦ καλανταριοῦ!

»Ὅταν ἐτελείωσε, μοῦ διηγήθη τὴν ἱστορίαν του, ὅτι οἱ ἓξ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἦσαν

λησταὶ τοῦ χειροτέρου εἴδους καὶ ὅτι τὸν ἥρπασαν ἀπὸ τὸ σπῆτί του, διὰ νὰ πάρουν λύτρα, ἀλλὰ τόσο πολλὰ ἐζητούσανε ποῦ ἐπροτίμησε νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του· τότε τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὰς νήσους διὰ νὰ ἀπαιτήσωσι τὰ χρήματα ἢ καὶ γιὰ νὰ τὸν ξεπερδεύσουν· μοῦ ἐπρόσθεσε δὲ ὅτι εἶχε μεγάλας ἰδιοκτησίας εἰς τὴν Βενεζουέλην καὶ εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ ὠνομάζετο δὸν Παῦλος δὲ Λιμεῖράς.

»Ἐννοεῖται ὅτι ἐγὼ δὲν ἐρριψοκινδύνευσα τὸ μέλλον μου λέγων ὅλην τὴν ἀλήθειαν!

»Τοὺς εἶπα ὅτι ἔφυγα ἀπὸ τὴν Κούβαν μαζῆ μ' ἕνα φίλο μου, καὶ ὅτι ἐναυαγήσαμε εἰς ἐκεῖνα τὰ παράλια πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν καὶ ὅτι τὸ καράβι μας ἐχάθη μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματά μας, καὶ ὅτι ἐγὼ ἐσώθην γυμνὸς ὅπως μ' ἔβλεπε!

»Σᾶς εἶπον ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτον εὐλαβής, προσθέτω τώρα ὅτι ἦτο καὶ γενναῖος.

»Μ' ἀγκάλιασε, μὲ παρηγόρησε καὶ μὲ διαβεβαίωσε ὅτι ἡ περιουσία του ἦτον εἰς τὴν διάθεσίν μου, ἀφοῦ τὸν ἔσωσα· καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσε ὅτι ἡ σύμπτωσις αὐτὴ ἦτο δι' αὐτὸν ὡς νὰ τοῦ ἐστέλλετο συμβουλὴ ἀπὸ τὸν Θεό!

»Ἐγὼ δέ, Θεὸς νὰ φυλάξῃ τοῦ νὰ θελήσω νὰ τοῦ ἐξαλείψω τὴν ἰδέαν ὡς πρὸς τοῦτο!

»Τώρα διὰ νὰ τελειώνωμαι σᾶς λέγω ὅτι ἐξ μῆνας ἀργότερον ἐνυμφεύθην τὴν θυγατέρα του δόνα Ἰωάνναν δὲ Λιμεῖράς

»Ἦτο τῷ ὄντι πολὺ πλούσιος καὶ τώρα εἶναι περισσότερον ἀκόμη· θὰ ἤμουν δὲ ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἂν μερικαῖς ἀναμνήσεις δὲν μὲ ἐνοχλοῦσαν.

»Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καπετάνιο, σᾶς χρεωστῶ τὴν χάριν τοῦ ὅτι ἔγεινα πλούσιος καὶ τίμιος ἄνθρωπος χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω».

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ὅτι ἂν εἰς ὅλους τοὺς κακούργους ἔδιδαν 30 χιλ. φράγκα εἰσόδημα, θὰ εἴχαμεν ὀλιγωτέρους τοιούτους· ὅθεν τὰ συγχαρητήριά μου δὸν Περές, μόνον τώρα δὲν σ' ἀφίνω δι' ὅλον τὸν κόσμον! νὰ εἴξευρες πόσον καιρὸν σ' ἐζητοῦσα! καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς!

—Πιστεύω· θέλεις νὰ μάθῃς διὰ τὴ μικρή;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἐβιάσθης λίγο, καπετάνιο μου, διότι ἂν δὲν ἐβιάζεσο...

— Θὰ τὰ ἐμάνθανα ὅλα μὲ τὸν γλυκὺν τρόπον; τί τὰ θέλης! ἔχουμαι θερμὸ αἷμα ἡμεῖς οἱ μεσημβρινοί, καὶ θυμώνομεν εὔκολα· τώρα ὅμως δὲν σ' ἀφίνω δι' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς!

— Δὲν τὴν ηὕρατε;

— Δυστυχῶς· καὶ φαντάσου, ἕνα παιδί, ποῦ θὰ εἶχε τὰ ἑκατομμύρια μὲ τὴν ποδιά, νὰ ἦναι τίς εἰξεύρει τι, δὲν τολμῶ νὰ τὸ σκεφθῶ·

— Λέγεις τώρα ὅτι ἐγὼ πταίω; ...

— Ναί· ἤμουν φανταρμένος μέχρι ἀνοησίας, ἔτσι εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Μασσαλιῶται, νομίζομαι ὅτι εἴμεθα ἱκανότεροι ἀφ' ὅτι πράγματι εἴμεθα· ξεύρεις ὅτι ἡ συνείδησις μοῦ κατατρώγει τὰ σπλάγχνα, ἀλλὰ τώρα θὰ μοῦ 'πῇς τί ξεύρεις, καὶ ἔπειτα...

— Δὲν γνωρίζω πολλὰ πράγματα.

— Μᾶς φθάνει ἕνα σημεῖον· πότε θὰ πᾶμε εἰς τὸ Παρίσι;

— Δὲ μοῦ ἔρχεται καλὰ νὰ ξαναπάω ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Περέ.

— Ἐπειδὴ ὑπάρχουν κάτι μικραὶ ἀναμνήσεις;

— Ναί.

Καὶ ἐπρόφερε τὴν λέξιν ταύτην μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, ὁ Ἱσπανός.

Ἀλλὰ συνελθὼν πάραυτα ἐπρόσθεσε:

— Δὲν 'μπορῶ νὰ σοῦ ἀρνηθῶ τίποτε, διότι μ' ἔσωσες. Μόνον νὰ μ' ἀφήσῃς τρεῖς ἡμέρας διὰ νὰ τακτοποιήσω κάτι δουλειαῖς μου. Ἔπειτα θὰ σᾶς ἀκολουθήσω ὅπου θελήσητε.

— Ἔ, δὲν θὰ πᾶμε καὶ τόσῳ μακρυὰ δά, εἶπεν ὁ Καγιόλ.

Τὸ δὲ ἑσπέρας ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαὶ κεκρυμένος ἐν τῇ «Ὡραίᾳ Κουβαΐδι», ἔγραφεν εἰς Μονσώ:

«Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἥρπασε τὴν θυγατέρα τοῦ βαρόνου ἀνευρέθη· μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἦναι εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ πλοιάρχου Καγιόλ».

ΚΔ'

Ὁ Ἀνδρέας λὰ Βιλλωδαὶ πρὸς τὴν Ροζίναν:

«Δὲν σὲ εἶδον πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν, λατρευτή μου, καὶ εἶμαι κατηφής. Νομίζω ὅτι ψῦχος καταλαμβάνει τὴν καρδίαν μου, καὶ ἔχω ἀνάγκην τοῦ θάλπους τῶν ὀφθαλμῶν σου, ὅπως θερμανθῶ. Ἅμα μακρυνθῶ σοῦ, μελαγχολικαὶ σκέψεις μὲ καταλαμβάνουσι καὶ νομίζω ὅτι δὲν θὰ σ' ἐπανίδω ποτὲ πλέον! ὁ καιρὸς εἶναι σήμερον ὡραῖος καὶ ὁ ἥλιος θερμός, ὡς ἥλιος φθινοπώρου καὶ ἰδοὺ τὶ θὰ σοὶ προτείνω ἂν δύνασαι νὰ ἐξέλθῃς· ἐγὼ θὰ ὑπάγω κατὰ τὰς τρεῖς μ. μ. εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἐκθέσεως, ἔνθα εἶναι ἐκτεθειμένα διάφορα ἀντικείμενα· τί εὐτυχία ἐὰν σὲ εὕρισκον ἐκεῖ! Θὰ σὲ περιμένω εἰς τὴν βάσιν τῆς μεγάλης κλίμακος, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀψίδος. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθῃς· ἐγὼ δὲν θὰ ἴδω ἐκεῖ τὰ ἐκτεθέντα ἀντικείμα· σὲ μόνην, μόνην σέ, θὰ βλέπω, ὦ Ροζίτα μου παμφιλτάτη. Ἔχω τόσα νὰ σοὶ εἴπω, ὥστε σὲ ἐξορκίζω μὴ ἀρνηθῇς νὰ ἔλθῃς. Ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἐμακρυνόμην ποτὲ ἀπὸ σοῦ, ἀλλὰ τόσα ἐμπόδια παρεμβάλλονται εἰς τὴν ἕνωσίν μας!... σὲ περιβάκουν τόσα αἰσθήματα, τόσαι ἐκφράσεις λατρείας, ὥστε τρέμω ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν μὴ σὲ χάσω. Καὶ τότε μόνον θὰ ἦμαι ἥσυχος, ὅταν θὰ σὲ φέρω μακρὰν παντὸς βασκάνου βλέμματος, ὅπου θὰ ἀγαπώμεθα ἐν εἰρήνῃ, ἐλευθέρως καὶ πάντοτε.

»ΑΝΔΡΕΑΣ»

Ἡ νεᾶνις ἀνεγίνωσκε τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο ἐν γωνίᾳ τινὶ τοῦ ἐργοστασίου τῶν Σερβέν.

Ἐκεῖ ἠρέσκετο νὰ καταφεύγῃ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς της.

Ἡ κατὰ μόνας διαμονὴ ἐν τῷ μεγάρῳ Δουβερναὶ μετὰ τῆς ξηρᾶς, εὐλαβοῦς, ἀλλ' ἀντιπαθοῦς θαλαμηπόλου της Ἰουλιανῆς, τὴν ἐστενοχώρει.

Παρὰ τοῖς Σερβὲν ἠσθάνετο ὅτι ἠγαπᾶτο.

Ἐκεῖ εὕρισκε τὴν ζωὴν θορυβώδη, ἄτακτον, συγκεχυμένην, ἀλλ' ὅπως δήποτε ἦτο ζωή.

Ἦτο ἑνδεκάτη τῆς πρωΐας.

Μαργαρίτα ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τῆς οἰκογενείας, ἐπεσκεύαζε τὰς περικνημίδας της, πλησίον αὐτῆς καθημένη.

— Ἤθελα νὰ γράψω κάτι τι, εἶπεν ἡ Ροζίτα.

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν θυρωρόν, ἱσταμένην ὀρθίαν πρὸ αὐτῆς:

— Ὁ ὁδοθεράπων εἶναι ἐδῶ;

—Σὲ περιμένει, μικρά μου· μὴ βιάζεσαι· θὰ ἀπαντήσῃς;

—Μάλιστα.

Ἡ Μαργαρίτα ἐζήτει τὰ ἀναγκαῖα πρὸς γραφήν.

Ἐδυσκολεύθη πολὺ ὅσο νὰ τὸ κατορθώσῃ, διότι ἐν τῷ κοιτῶνι ἐκείνῳ, οὐδ' ἐνθυμοῦντο κἂν ποῦ εἶχον ἕκαστον ἀντικείμενον.

Ἐπὶ τέλους εὗρεν ἐδῶ τὸ μελανοδοχεῖον, ἐπί τινος ἰαπωνικῆς μικρᾶς τραπέζης, τὸ χαρτίον εἴς τινα σύρτην καὶ τὴν γραφίδα, ἐπὶ τέλους, ἔν τινι κανίστρῳ ἐργασίας κάτωθεν διαφόρων ἑτεροκλήτων ἀντικειμένων.

— Ἰδού τα, εἶπε φέρουσα αὐτὰ ὡς ἐν θριάμβῳ.

Ἡ χορεύτρια ἐχάραξε μόνον τὰς ἑξῆς λέξεις:

«Θὰ ἔλθω.

»ΡΟΖΙΤΑ.»

Ἐδίπλωσε τὸν χάρτην, ἔθεσε τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὸν ἐνεχείρισε τῇ κυρίᾳ Ποαρὲ ἥτις ἐγρύλλισεν ἀναγινώσκουσα τοῦτο.

—Τί ζευγαράκι εὔμορφο· αὐτὰ τὰ παιδιὰ μὲ τρελλαίνουν! Χαῖρε, στρουμπούλω μου.

Ἐγνώριζε τοὺς ἔρωτας τῶν νέων καὶ τοὺς ἐγνώριζεν αὐτὴ μόνη· ὑπερηφανεύετο δὲ δικαίως διὰ τοῦτο πολύ. Ὁ Ἀνδρέας ἐγνώριζε νὰ κερδίζῃ τὴν εὔνοιάν της.

—Εἶναι γενναῖος ὡς πρίγκιψ καὶ ὡραῖος σὰν τὴν αὐγήν! ἔλεγεν ἐκείνη.

Καὶ πρᾶγμα παράδοξον! δὲν ἐπρόδιδε τὸ μυστικόν των.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΤΟΝΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδεσποίνας καὶ μητέρας καὶ νεάνιδας, ἐκδιδόμενον εἰς αὐτοτελῆ κομψότατα τομίδια ἐξ 68 σελίδων ἕκαστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομίδια τοῦ Α' ἔτους: Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς, Οἰκιακὴ Μαγειρική, (ἐξεδόθησαν ἤδη), Οἰκιακὴ Ζαχαροπλαστική, Ὁδηγὸς Συμπεριφορᾶς. Ἡ Οἰκοδέσποινα ὡς Νοσοκόμος καὶ Φαρμακοποιός, Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τρόφιμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας, Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρός, Οἰκιακὴ ἀνθοκομία καὶ Ἠθικὴ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων.—Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίευμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐθυνότατον. — Συνδρομὴ ἐτησία Ἑλλάδος δρ. 4, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 5. — Γραφεῖον, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθήναις.

Οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των καὶ οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ης πρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ἅπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ εἰκόνων) τόμοι 12.

Ἅπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ.10.03	12.50	3.00	—		ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν.10.23	—	3.15	4.20μ	Λεχαινὰ	ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ.12.56	—	5.08	7.25		ἀν. —	8.55	5.24	6.40π
	ἀν.12.59	6,00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
Αἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—		ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Πάτραι	ἀφ. 3.40	9.15	7.20	—	Αἴγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ.10.34	1.58	—	7.35
Λεχαινὰ	ἀφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἀν.10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—		ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθῆναι	ἄφ. 4,30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ		Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)	
Ἄργος	ἀφ. 2.20	3.50		**Ναύπλιον**	» 8.45	12.15	
Ναύπλιον	» 3.00	4.25		Ἄργος	» 9.25	1.20	
Τρίπολις	» 6.10	7.20		Κόρινθος	ἀφ. 11.40	3.45	

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρὰ	—	—	—	2.35
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11,05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρὰ	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

9

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΡΔΙΑΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 28, ἐναντι οἰκίας ὑποστρατ. Ράλη.

Ἐργασία εὐρωπαϊκὴ ἐπὶ διαφόρων τιμαλφῶν ἀντικειμένων. Ἐπισκευὴ καὶ κατασκευὴ παντὸς εἴδους κοσμημάτων ἐπὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Τιμαὶ συμφέρουσαι.

Ἐξεδόθη ! ἐξεδόθη ! ἐξεδόθη !

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1894

Χρονογραφικόν, φιλολογικὸν καὶ γελοιογραφικόν.
Ἔτος ἔννατον — Τόμος ἔννατος.

Κομψόν, ὡς πάντοτε, καλλιτεχνικώτατον, πλούσιον εἰς εἰκόνας καὶ ὕλην, ἐξαίρετον, χαριτωμένον, μὲ εὐφυΐαν σπινθηρίζουσαν εἰς πᾶσαν σελίδα, μὲ γοῦστον ἀπαράμιλλον, μὲ ποικιλίαν θελκτικήν· τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ τελειότερον εἰς τὸ εἶδός του.

Σύγκειται ἐκ **450** σελίδων.—Περιέχει ὑπὲρ τὰ 80 θέματα καὶ διατριβὰς ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς συγχρόνου λογοτεχνίας, διηγήματα, ποιήσεις, καλλιτεχνικὰς μελέτας, ἱστορικὰς μονογραφίας, ἠθογραφίας, κωμῳδίας, δραμάτια, ἄρθρα ἐπιστημονικά, σκαλαθύρματα, ἐπιγράμματα, γελοιογραφικὰς σκηνάς, κλπ. κλπ. — Συνεργᾶται καὶ πᾶλιν οἱ γνωστότεροι τῶν συγχρόνων λογογράφων. — Κοσμεῖται ὑπὸ **50** εἰκόνων ἀρίστης τέχνης, ἐν Εὐρώπῃ ἐξειργασμένων.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τὴν Ἑλλάδα, χρυσόδετον..... φρ. **4.50**
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν » ..... φρ. **5.** —

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» χάριν τῶν πολλαχοῦ συνδρομητῶν καὶ φίλων αὐτῆς, ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴν εἰς πάντα ἐμβάζοντα αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον.

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Λόγιοι Ἕλληνες θὰ συναντήσωσι καὶ πάλιν ἐφέτος εἰς τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου τὴν σύγχρονον ἐν Ἑλλάδι φιλολογικὴν κίνησιν καὶ ζωήν.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ Ζακυνθίου

ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΟΝ

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. **29.** — (Ἀνατολικὴ πλευρά).
Ἀπέναντι Κρεοπωλείου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὡραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε.— Σαλάμια, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιίαν.—Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτὰ καὶ **συγκαταβατικά.**

3

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΥΣΤΕΙΟΥ, 10